

af Rundgjørelsen af 30te Juni d. N. kunde siges at have fyldestgjort Betingelserne for at erholde Bestikkelse som Underrettsjagfører efter Loven af 1868. Svaret derpaa foreligger i Ministeriets Skrivelse af 27de Juli, som er meddelt i Ministerialtidenden. I dette Tilfælde kunde der altsaa ikke finde nogen Anvendelse af Anordningen Sted, men den har paa samme Tid naturlig foreligget ligefrem til Anvendelse, forsaavidt der var Spørgsmaal om dens Virkninger for Fremtiden. Nu finder jeg naturligvis aldeles ingen Anledning til at gaa dybt ind paa et Spørgsmaal, som det ærede Medlem flere Gange berørte saaledes, at han af og til udtalte en bestemt Mening derom, men dog til andre Tider stillede det noget mere tvivlsomt hen, det Spørgsmaal nemlig, om Regjeringen har været kompetent til at udgive Anordningen af 30te Juni. Min ærede Kollega vil vide at hørde, at der i saa Henseende ikke er nogen Grund til Tvivl, men jeg skal derfor kun i Forbigaaende bemærke, at naar det ærede Medlem et Sted i sit Foredrag sagde, at Sagførerloven bestemte, at den juridiske Examen skulde bestaa af en theoretisk og en praktisk Prøve, saa brugte han et andet Sted et andet og mere korrekt Udtryk, nemlig at Loven forudsatte disse to Prøver. Sagen er den — jeg siger det i al Korthed uden at ville optage det konstitutionelle Spørgsmaal til Diskussion — at Anordningen af disse Examenprøver har været betragtet som et Regjeringsanliggende, ikke som et Lovgivningsanliggende, og jeg kan ikke antage, at Lovgivningsmagten ved i en enkelt Lov gennem Henvisning til den bestaaende Ordning at forudsætte de to Prøver skulde have villet give en særegen Bestemmelse, hvorefter for Fremtiden den praktiske Prøve ved de juridiske Examinere skulde være undtagen den Anordningsmyndighed, som ellers gjælder for andre Universitetsexaminere; det vilde, saaledes forekommer det mig, have været latterligt, om denne praktiske Prøve, som en sær Helligdom, undtagelsesvis skulde være bleven stillet under Lovgivningsmagtens særlige Beskyttelse. Dette bemærker jeg, som sagt, aldeles i Forbigaaende. Spad nu altsaa Spørgsmaalet om Anvendelsen

af Anordningen angaar, da har jeg ikke Skygge af Tvivl om, at den ikke møder nogensomhelst Banskfelijkheid i Henseende til Alle dem, der for Fremtiden blive juridiske Kandidater eller Examinati juris. Naturligvis bedømmes deres Forhold efter Anordningen af 30te Juni d. N. Det Spørgsmaal derimod, som er bevareret i Skrivelsen af 27de Juli, er, hvorvidt Bestemmelsen i denne Anledning kunde — lad mig udtrykke mig i al Korthed — faae tilbagevirkende Kraft paa dem, som ikke fyldestgjorde de Bestemmelser, der gjaldt paa den Tid, de toge Examen. Nu veed jeg, at Mænd, for hvis Mening i sige Fortolkningsspørgsmaal jeg har særdeles Agtelse, have tvøet, at denne Anordning kunde fortolkes saaledes, at Sagen ogsaa dermed var afgjort for dem, som til den tidligere theoretiske Prøve havde „Bekvem“ eller „laud“, uden Hensyn til den ved den praktiske Prøve opnaaede Karakter, men jeg veed ogsaa, at der er ikke Faa, som ere af en anden Mening, og altsaa dele min modstaaende Mening. Jeg for mit Vedkommende har nemlig ikke paa nogen Maade kunnet tillegne mig den Anskuelse, at Anordningen af 30te Juni har villet give andre Bestemmelser end saadanne, der skulde gjælde for den almindelige fremtidige Ordning af de juridiske Examina, og den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har jo ogsaa udtrykkelig udtalt, at han meget godt saae, at den Opfattelse, som jeg i dette Stykke havde gjort gjældende, var den rigtige. Det var altsaa dette Spørgsmaal, der forelaa, det var det, hvorpaa der blev givet Svar. I Forbindelse dermed var der gjort et andet Spørgsmaal, som ikke nærmest vedkom Justitsministeriet, nemlig, hvorledes den Paagjældende, naar han ikke for Tiden havde de i Lovgivningen hjemlede Betingelser for Adgang til Sagførervirksomhed, da skulde forholdes sig, naar han vilde skaffe sig dem. Det er imidlertid ganske klart, at Justitsministeriet ikke har den Opgave at give Resolutioner i Henseende til Examenindretninger. Det er altsaa naturligt, at Udtrykkene i Ministeriets Svar kun kunde være holdte i al Almindelighed; det forholder sig derfor ikke saaledes, som det ærede Medlem er kommet til at ytre, at der er sagt, at Ministeriet